

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Απ' όσα έλαβα την περασμένη έβδομάδα εγκρίνω: δυο «Της Ξενειτιάς και του Θανάτου» του κ. Γ. Ποάλα, την «Μελέτη» του κ. Κε-Κε, «Θάψε τον έρωτα βουβά...» κ' «Έξι τετραστίχα στο ίδιο μοτίβο» του κ. Γιωσέφ Έλιγιά — κανένα άλλο! Ταύτα για να μην άδημονούν 28 επιστολογράφοι μη λαμβάνοντες σήμερα απάντησιν, παρά να μου στείλουν άλλα έργα τους.

Τά υπό τούς τίτλους: «Η μάγισσα» κ' «Ο τόπος του χωρισμού», «Ωρες βαρείες, άτέλειωτες» και «Πρώτη άγάπη», «Επέρασες» και «Προσδοκία», «Κάποια βράδυ» και «Νιάτα», «Δύσις - τρίπτυχον» και «Στόν πύλο καλό μου στοχασμό» — ποιήματα, «Τό παραμύθι των νεανικών μας χρόνων», «Ένα χλωμό γιασεμί μέσ' στην καρδιά μου» κ' «Οι μυστικές σου άπιστίες» — πεζά, όκτω λαμπρών συνεργατών μου (τών ποιών, τό ξέρουν οι ίδιοι) δέν τά εγκρίνω, γιατί μύχουν στείλει ως τώρα πύλο καλά, και τούς θεωρώ άξιους γι' άκόμα καλλίτερα. Όχι πώς τά σημερινά τους είνε άπορρήματα — όχι. Και για να πεισθώτε άς πάρουμε ένα στην τύχη, νά τά «Νιάτα» του κ. Σ. Παπαδαντώνη:

Μιά χωριανή μου μ' άγαπάει
κοπέλλα μαυρομάτα,
μ' άπό δειλιά κι' άπό γροπιά
δέν θέλει, λέει, νά μου τό πεϊ
— τ' είνε σερνά τά νιάτα.

Κι' όμως μου τόδε άδιάντροπα
μιά μέρα, ή μαυρομάτα,
στό πανηγύρι, στό χορό
— μ' ένα της βλέμμα φλογερό...
— πόσο τρελλά 'ν' τά νιάτα!

Δέν έχεις δίκην, κ. Β. Σωτ. Όχι μόνο μπορεί ν' άγνοή κανείς παντελώς την επιστήμη του καλού κ' εν τούτοις νά γράφει καλά, αλλά κάτι σημαντικότερο: μπορεί νά άσπάζεται γνώμες περί καλού πού δέν θά ώδηγούσαν ποτέ στη δημιουργία καλού, κ' εν τούτοις νά γράφει καλά. Και όσο μόν άφορ ά την αντίκρουσι τής άσθητικής άμφισβητήσεώς σου, σκέψου μονάχα ότι πρώτα έγιναν ώρατα πράγματα, κ' έπειτα μελετήθηκαν οι νόμοι τους — τό άν βρέθηκαν ή όχι, κ' άν οι νόμοι αυτοί έχουν ή όχι γενική εφαρμογή, είνε άλλο ζήτημα. Πρόσεξε μόνο μη βιαστής νά βγάλεις τό συμπέρασμα, όπως τό πάθαν μερικοί, ότι θά έδικαιούσο νά καυχήθης κύκλας διότι θά ήσο τυχόν άπληροφόρητος, πά νά πη άνιστόρητος — όπου θάταν άν νά έκαυχάτο κανείς διότι είνε νόθος κ' άκληρος, διότι δέν κρατά τά νήματα τής ιστορίας τ.υ! Όσο γιά τό δεύτερο, συμβαίνει κατά τό νόμο τής αντίθεσεως: μ' άλλα λόγια: όπως κανείς, προεκτεινων δημιουργικώς τόν έαυτό του, πλάθει τόν θεό του, έτσι, αντίστροφόμενος κατά τού έαυτού του, πλάθει τόν Άντίθεό του. Τό τελευταίο συμβαίνει μερικές φορές κ' άθελά μας, όταν πός ειρωνία μας ό διάβολος νά χώνη άπό κάπου την ούρίτσα του. Έτσι ό κ. Βάρναλης π. χ. παρ' άλλος έξυπνος και γνώστης τών πραγμάτων αυτών, την έπαθε γράφοντας «Τό φως πού καίει» και ύψως τόν αντίμαχό του όρηνό τής μητέρας σέ σημείο όπου κατεκάλυψε τό βραχνό ανάκτασμα τής «Πόρνης», εκείνο δηλαδή έκρηβας πού ήθελε ν' άκουσθί ως σάλλισμα λευτέρας Παρουσίας. Άπ' την δυσκολία νά σάς τό δείξω αυτό έδώ άναλυτικά, μέ βγάξει ό ίδιος, πού κι' άλλοτε άπίστησεν ώρατα πός τις ιδέες του, θυμούμενος συγκινητικά τό άγνιστικό πέρας μιάς κόρης. Άκούστε τον:

Ε. ΜΑΝΕ.—Στό θερμικήπιο
[Μουσείον του Βερολίνου]

Στή ζήση αυτή, πού τή μισούμε,
στή γής αυτή, πού μάς μισεί,
πού, όσο νά πούμε, δέν σέ σβήσουμε,
πόνε πικρά και πόνε άφή,
πού μάς κρατάς και σέ κρατούμε!

σ' αυτή τή μαύρη γής και ζήση
πού περπατούσαμε τυφλά,
κι' άνθός γιά μάς δέν είχε άνθήσει
κι' ούτε είχε σέ δέντρο ψηλά
κρυμμένο άηδόνι κελαηδήσει,

ήρθες Έσύ μιάν άγιαν ώρα,
όραμα θείο και ξαφνικό,
και γέμισες ήλιο, άνθόν, όπώρα,
κελαηδισμό παθητικό
δλ' ή καρδιά μας, δλ' ή χώρα...

Άχ! τόσο λίγο νά βαστάζει
τούτ' ή γιορτή κ' ή πασκαλιά!
Έφυγες κ' έχουμε ρημάζει
ζανά... Η γιορτή κ' ή πασκαλιά
γιατί έτσι λίγο νά βαστάζει!

Μπρέ θηρίον έσύ, κ. Ε. Έλ. δέν φθάνει πού καταπιάστηκες μ' ένα Laplace, τόν έδιώρωσες κύκλας τόν άνθρωπο; Νά χαρής τ' είν' αυτές οι «προσθήκες» όπου σημειώνεις;

Άφού ήταν «άριστουργήματα», μπορούσα νά μόν τ' άπορρίψω «μεγαλοπρεπώς», κ. Χ. Άστέρη; Κοίτα όμως πού σ' άφρα κ' όσο θάρρος χρειαζόταν γιά νά μου στείλεις νέα, μέ την ιδέα όμως πλέον ότι δέν

μπορούν νάνε άψογα, πολύ ολιγώτερο «άριστουργήματα». Κ' έκαμες καλά, φίλε, νά μου τά στείλεις, γιατί αλλούτικα δέν θά αισθανόσουν την ικανοποίησι ν' άκούσης ότι στο άναμεταξύ προώδεφες άρκετά — θάμουν ευτυχής, άν μάθαινα ότι λίγο κ' άπ' την δική μου άγωγή. Πρόσεχε όμως πάντα νά μόν εξαδυνατίζεις την συγκίνησή σου παραμακραίνοντας άπ' την πηγή της, και νά μόν ξεβγάζεις άπ' τό αίσθημά σου κάθε φυσικό του χρώμα, περνώντας τό άπό σωστή μπουγάδα, την μπουγάδα τού λογικού. Είπαμε πώς άν δέν παρέμβη ό Νους, δέν γίνεται τίποτε μέ μόνο τό αίσθημα — ό Νους όμως, όχι τό νιονιό, άλλο ή λευκώληνη Ρηνιό πού πλάνει, κ' άλλο τό μπουγαδοκόφινό της. Κ' έν' άλλο άκόμα άπόφευγε τά πολλά «στακάτα» και τις μεσοστιχες τομές, πού δίνουν κάποιο παιδικό, μονότονο λίκνισμα στό στίχο κ' άναγκάζουν σέ άπότομο, χασιμωδικό άνάσασμα. Θά μου θυμώσης πάλι μετά άπ' αυτά; Έλα-έλα, και σου δημοσιεύω έδώ τό β' άπ' τά «Βραδινά τραγούδια» σου:

Σώθηκαν τά ξύλα, έδωσε ή φωτιά,
άδειανό και κρύο τού σπιτιού τό τζάκι,
και μέσ' στού χειμώνα, την τρελλή νυχτιά,
δέν μάς έχει μένει, ούτε ένα ξυλάκι...

Όλα στή φωτιά μας, φρίγανα, κλαδιά,
και τού κήπου άκόμα ρίζαμε τό φράχτη,
κι' άπ' την τελευταία πλούσια σσοδεία,
δέν μάς έχει μένει, παρά μόνο ή στάχτη...
Όλα στή φωτιά μας, μιά τρελλή στιγμή,
τάχαμε προσφέρει, όλα, μεθυμένοι...
Έσβησεν ή φλόγα, τώρα, στό κορμί,
και νά μάς θερμάνη, τίποτε δέν μένει...

Κι' ό στίχος σου άδύναμος, κ' ή γλώσσα σου άνεργαστη κ. Γ. Ηρ. Πρέπει πολύ-πολύ νά δουλέψης άκόμα. Όσο γιά τό ανεπάντεχο κ' υπερτραγικό τέλος τής «Εταιρίας» σου, θά τό άπέδιδα στόν ήθικολόγο ρωμαντισμό, πού τυραννεί κάποτε τούς νέους, άν δέν ύπώπτευα ότι τό «βογγάει» και τό «ξεψυγάει» τού τελευταίου τετραστίχου, έχρησιμοποιήθηκαν, λίγο-πολύ, κατ' άνάγκην, μιά πού μέ τά δύο αυτά, κ' άλλα δύο: τά «ξαγρυπνάει» και «καρτεράει» τού α' τετραστίχου, έξαντλήθηκαν τά εις άει ρηματικά άποθέματά σου — ή όχι;

Άρχή-άρχή, κ. J. B., άριθμούμε τις συλλαβές μέ τά δάχτυλα, και δυό φορές μάλιστα, γιά καλό και γιά κακό — μόν κάνουμε λάθος! Όστερα παύουμε νά μετράμε πόδια, κ' άκούμε περπάτημα. Τέλος δέν διακρίνουμε πιά ούτε περπάτημα, ούτε φάγγο, παρά τό ίδιο τό «ποιόν» τής ποιητικής συμφωνίας τό περνάμε άπ' τό αισθηματικό μας διωλιστήριο. Μά τί κάμνεις έσύ αυτού; Μετράς άκόμα;

Γράψε άν θέλεις...
«Θες», Άνις Σ. «Ιδλ., μά
«ότι γράφει δέν ξεγράφει»
«Όσο γιά τό ποιήμα σου, τί λόγος ύπάρχει,
διότι «Εκείνος έφυγε»,
έσύ νά ρητορεύς; Νομίζω,
τό έναντίον πώς μόνο νά ρητορεύς δέν είνε φυσικό...

Λυπούμαι κ.Κ.Μαντζ.,
μά δέν μ' ικανοποίησε ή
«Τοιμοθήκη άγάπης» σου.
Και φταίς έσύ, όχι έγώ.
Γιατί, όπως κι' άν θέλησα νά
ξετάσω τούσ' αχούργηρά σου,
δέν έόρκα, σέ βεβαίως, ούτε μιά πλευρά
άπ' την όποία νά μπορέσω νά
τό δώ και νά τή κρίνω. Τό ίδιο έχω νά
πώ και γιά τά δικά σας ποιήματα
κ.κ.Α.Μαντζ. Ε. Παπ. και Θ.Κ.Ρ. Πούθε νά
τά πιάσω και τί νά πώ; Πιστέφάτε με
ότι στεναχωριόμην περισσότερο
άπό σας. Τό νά κρίνω όμως, πού σ' αυτά τά
πράγματα έπίσκεψα δέν περνά.
Κι' ούτε σάς ύφε λεί ή έπίσκεψη...

Αυτά, και σίνει γιά σήμερα.
Μάλιστα, τώρα βλέπω, ότι
έγραψα και πολλά. Μή λησμονούμε
ότι «Η στήλη μου» ένδιαφέρει
τους όλίγους...

Ε. ΜΑΝΕ.—Πρόγευμα στα χορτάρια

[Συλλογή Μορώ]

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ Κατ. Χατζη
ΗΜΕΡΟΜ. 29-9-78
ΑΡΙΘ. 93585

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΕΡΙΠΛΟΥΝ ΤΗΣ ΑΡΑΒΙΑΣ

Ἡ κοκκινόσκουφη θάλασσα.— Ὅπου φτιασιδώνεται κανεῖς χωρίς νὰ τὸ θέλῃ.— Εἰς τὰ ἐρεῖπια ἐνὸς πορτογαλλικοῦ πύργου.— Ἡ φωλεὰ τῶν περαιτῶν.— Πέραν ἐκεῖ, ὅπου ἄλλοτε χρυσορροάς ἐκύλα πεταμένος καὶ βότρυς μεγαλόρρογος ἀπέψυχε τὸν ὀδοιπόρον.— Τώρα, ψήνει ὁ ἥλιος τὸ ψαμί..

ΑΦΗΓΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ Ο Κ. Σ. ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ ΑΥΤΟΠΤΗΣ ΚΑΙ ΑΥΤΗΚΟΟΣ

Εὐρισκόμεθα πλησίου τοῦ Ἀφροδίτου, καὶ σχημα-
τίζει ἡ γεννησιὰς τῆς Ν. Α. Ἀφροδίτας καὶ τῆς Ν. Α.
Περσίας καὶ δι' οὗ ἀγέργεται εἰς τὴν Θάλασσαν
τοῦ Ὁμήαν καὶ τοῦ Τυδικόν Ὀκεανόν, ὅτε ὁ πλοῖος
χορ μάς ἀνήγγειλε διὰ πρόκειται ναὶ προσεγγισάμε-
νος τοῦ Ὁμήου, μετὰν νησιῶν παρὰ τὴν περικύαν ἀκτὴν
ἀπὸ τῶν ὁπλοῶν εὐχόμεν ναὶ παραβλοήσαντες φορτίον
δρυμνῆς ἐρυθρᾶς κόκκου, χρησιμοποιομένης διὰ τὴν
βιομηχανοποιεῖαν ἐν Ἀγγλίᾳ ἐρυθρᾶ βαφῇ. Εἰς τὴν
νησίαν αὐτήν, ὑπῆρχον δρυμετὸν τὸ ὅπλοισι ἀ ἐργα-
σίαν εἶλον διακοπὴν λόγῳ τοῦ πολέμου, καὶ οὕτω ἐμε-
ν ἐγκαταλείψαντες τὸ ρητὸν φορτίον, τὸ ὅπλοισι
ἐλάβον ἐντολὴν ναὶ φορτωθῶν τὸ ἀμφοκίον μᾶς.
τὴν πληροσύναν τοῦ πλοίουχορ δὲν διατηρούμετες οὕτε ἐμε-
ν τὸν περὶ αὐτὸν ναὶ περιεπαιτάς, οὐτὸν μόνον σὺν
ταξιδιωτῶν μου, ὅλοιον λατρὸν χ. Ἀγαλῶνιτι, διὸ διὰ
μας δίδωτο ἡ εὐκαιρία ναὶ πατισάμεν ἐν νέῳ
περικύαν ἔδαφος, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο ποτὲ ἄμφο-
κίον εὐχόμενος.

[illegible]

Ὅστις ἡ μὲν θάλασσα παρὰ τὴν καρκίαν καὶ
πρὸς τοὺς σάφους εἰς ἀρετὴν ἀποστάτας ἐνόμιξεν
οὐκ εἶς παρὰ μὲν αἷμα, οἱ ἐργάται καὶ ναῦται
μεταβλήθη εἰς ἐργαστήριον Γαριβαλδίνου, αἱ
σπογγωμεῖαι τῶν... ἐμακαροποιήσανται, ἀπὸ δὲ τῶν
πόρους τοῦ δερμάτους ὄλων καὶ δὲν ἔπαυσε ναῦ
χηται ἐθρῦρ ὅσατα πορρωφύσας, οἱ κύνιον
βῆται τὸ νερό, μὲ τὸ ὅποιον ἐπλύνοντο τὸ πρό
πον καὶ τὰς χεῖρας, ἀκούη καὶ ἐπὶ ἀρετὰς ἡμῶν
πρὸς τὴν ἐξ Ὁμοῦ ἀναχωρήσαντες μα...

«Ἡ κατάσταση μας, τῶν ἐν κλιμακοκρατείᾳ, ὥστε ὁ μὲν συνταξιούτης μὴ λάτρως νὰ βλάσφη τοὺς τούρκους μὴ χρειαζοῦνται κόκκινον χρώμα διαφάνεια τὸν καὶ τὰ σημάδια, τὸν ὁ πλοῦταρος Ἰσπανοὺς διὰ τὰ κόκκινα μανοῖλιά τὸν ταυρομάχη, ἐγὼ δὲ νὰ καταρῶναι μὴ ζωγράφους καὶ ποιητῶν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῶν... γυναικίστων πολλῶν... μαρτυρὴ Παναγία μου — διὰ τὸ βέβημο τῶν χειρῶν διὰ τὸ ὅποιον, ἴσως νὰ προωρῆτε ὁ σατανὰ ἐν κόκκινον...

Δὲν ὑπῆρχε ἄλλο μέσον σωτηρίας, εἰ μὴ νὰ κ
φύγωμεν εἰς τὴν ξηράν, διότι εἰς τὰς καμπίνας
ἔπου ἄλλως τε ἐτρύπωνε τὸ κόκκινον κοινοτόν —
ἀδύνατον νὰ κλεισθῶμεν, λόγῳ τῆς υπερβολικῆς
στῆς καὶ τῆς πνιγρότητος τῆς ἀτμοσφαίρας.

Παράλειπόντες λοιπόν τροφὰς καὶ ὕδωρ καὶ
νοθεύοντες διὰ τοῦ πλοῦτος, ἀσχεκόμενοι εἰς
συντροφικὰς μάχας, ἐξηρμένθα εἰς τὴν ἐφάν-
τασμαχορικὴν ἀπὸ τῆς Σοδομῆς καὶ Γόμορας, μὴ
δοῦναι ὡμολογεῖτε ἐν μέσῳ ἑαυτῶν νεφρὸν ἐν
φλογὶν πυγμόμενον σπάραις μὴ τοὺς ἐπ' αὐτῷ
βιβάνοντας τοὺς σάκκους ἑαυτῶν ἐξήτατας· Ὅταν
πρῶτῃ τῇ τῶν βέλων ἐπιπορεύσει μὴ ἀρετῇ
τῶν ἱερατικῶν ὁδοῶν πορὶ ἀναθήτηται ἐν
τοῖς μέσῳ ἡ καλῶς· ἀνυπερταῖον—ἐστὶν
ποῦς τιμὴν καὶ ἐκτάτταται ἀλλήλους...

πρὸς στήμην καὶ ἐκταταίᾳ ἀντι-
 ᾧ ἄφρονος ἰδρύς, ἐκ τῆς πορείας ὑπὸ ἀνέλι-
 λον, ἀναμνηθεὶς μετὰ τὴν ἐπὶ τὸν προσηυμένον, ὁ
 λειτουργοῦντων κόνιν, ἀπέπεσε φθιμὸν, τὸ ὁ
 μὲν παρρησίᾳ τῶν, ὥστε ἐκ τῆς ἐρημικῆς
 νῆς θύει, πρὸ εὐρέμεν, ἀνὰ δροσισμὸν μετὰ ἐρ-
 δερμὺς περὶ τὰς, συσπεριμένοντες πῶς ἀνα-
 μετὰ τὸ ἐλθὲν ἀποπειρατοῦς ἀκτὴς πᾶς κυρίου
 σκάφος... Καὶ ὡς διὰ τὴν συμπληρωτὴν ἢ εἰκὼν
 περικειμένης πᾶς παρουσιάζει ἢ μικρὰν τὴν
 σῆμα μὲν ἀποστασὶν τὸ ἀπαρτίστην περικειμένην
 ὁρμήσιν, ἐν ὁλοθλίψι κατεργασμένων προ-
 πρὸς τὸ ὅποιον κατεβύθισται μετὰ τὴν χαρὰν ἢ
 νῆσάν, τοὺς ὁποίους νῆσους καποία σπουδαίᾳ
 καλῆς... Τὸ φρούριον ἐκτιμένον μετὰ κυρίου

λίδους ες ακυκλίων σχήμα, ἔχει μεγάλην ἑλληνικὴν πηλὴν με σιδηρὰ καρχαρώματα καὶ με δύο σιδηροὺς γυάλινους, πλαστικὰ καὶ ἀπαυρινισμένον ἰσωτερικῶς με δύο σιδηροὺς κοῦκους. Ἐκ τῆς οὐλῆς εἰς τὴν ὁποίαν ἐπέπληθυσαν ἀπὸ κρημνισμένου μέρους, ἀνερχεται καὶ διὰ λιδίων ληκωμάτων, εἰς ἄλλιον μέτρον ὕψους. Τὸ διὰ λιδίων ἐκτόσιον ἀπὸ τοῦς Πορτογάλους τὸν 300 ἔταον, οὗτε ἡ φωνάται καὶ τὴν θάνατον ἔταον οὗτοι ἐκλέγει εἰς ὁμηγηρίων τὸν, διότι εἴνε πράγματι στρατο-πληγικωτάτη, δεσποσύνη τοῦ στοιμίου τῆς Περσικῆς ὁλδήσεως, ἀπὸ τῆς μόνης θύρας τῆς Ν. Δ. Περσίας, τοῦ Μενάνδρου Ἰακκῆς. Διὶν γνωρίζω ἐν ὑπὸ τῆς τοῦ ἁλλο μέρους ὅτι πάλιν με τὸ ὄνομα "Ορμού", Ἄλλο, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐρερε πάντοτε ἡ μικροσκοπικὴ αὐτῇ, μὴν καὶ ἡ ὁποία στήμερον εἶνε ἀκατόκλιτος, θὰ ἔπαυσε ἀπὸ τῆς σπουδαίου ρόλου, διότι καὶ ὁ πορ-θῆς, τοῦ ὁποίου ἀνερχόμενον ἀνομομάθη ἀπὸ αὐτῆς θύρας, τοῦ τοῦ αὐτῆς καὶ τὴν ἀνοίγειν ἐλε εὐς

τὸν Ὀρμούζι και ἐπὶ τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν εἰς
 Ὀρμούζι λέγει συναπλοστούς οἱ Πέρσαι και οἱ Ἰνδοί
 ἔμποροι και εἰς τὸν Σουσιτάνον τὸν Ὀρμούζι ὑπε-
 ῥετο διοικητικῆς μέχρι τοῦ 1507 ἡ ἀραβικὴ Μακκάθ, τὴν
 ἣν ὁποῖαν δὲ γνωρίζομεν ἡμέτερος. Ἐν πάσῃ περι-
 πτώσει ἀπὸ τὸν χρονιόμενον ἐξώστην τὸν προῦρρον
 τῆς συναπλῆς αὐτῆς νηϊδός, τὴν ὁποῖαν ναυοῦρρον
 τὸ κῆρυκα, εἰχομεν καὶ ἑξ' ἐκώστην προῦρρον μὲν
 τὸ πανόρρα τὸν Περσικὸν Κόλπον και τῆς θαλάσ-
 σης τοῦ Ὀρμῆ, μετὰ δὲ καὶ ἑξ' ἐκεί γραφικὰς νήσους
 και τὰ ἀναρρίθου Ἰστορία ἀκρίτως τὴν ἰθαγενῶν
 ἄλλοιων, ἀνατολικῶς δὲ τὴν θάλασσαν τὸν περικύκλον ὄρρον
 τῆς ἐπαρχίας Κερμάν, τῆς ὁποῖας τὰς χαρτῆδας και
 τὰς περὶ αὐτὰς ἐγγινώσκῃς ἡ σιδηρὰ στρατιὰ τοῦ Μεγά-
 λου Ἀλεξάνδρου, ὅταν αὐτὴ διαπορεύεται δεκατομῆς
 ἀπὸ τὴν ἀμμοῦν και ἀνδρῶν Γερμανῶν, ὁλοκάδῃ
 τὸν Βαλκάνιον, εἰσέρχεται και τὸ μέρη ταῦτα. Αἱ
 ἀκταί και οἱ κύλποι τῆς Καρμανίας ποῦ ἀντικρύσονται
 ἀπὸ τοῦ ποταγοῦ ἡλλοῖων προῦρρον μετὰ ἔκωσιν εἰς τὴν
 μνημὴν ληγομένην αἰαλίδας τῆς ἱστορίας, διότι ἐξῶς
 ἔκωσιν ποτὰ οἱ Καρμανῖοι, μέγα ἔθνος ἐνθα πο-
 ταμὸς ψήγμακα καταφέρουον χρυσὸν και μέταλλα
 αὐτοῦ ἀγρόου και γαλκίον και μύκτον και μετὰ
 βόρρυς πολλὰς δίστηγας κυκλόφωρος και πε-
 γαλόφωρος. Εἰς κάποιον ἐξῶς πλησίον μυχῶν προ-
 ῦρρον δὲ μαχεδονικῶς στόλος προερχόμενος ἀπὸ τὸν
 Ἰνδὸν ποταμὸν και ἐξῶς κάπου εἰς τὴν ἐναντι περσι-
 τῆν ἀπὴν ἔφελαν δὲ ναυαρχος Νεάρχος, πρὸς αὐτὴν
 τῆν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἀναμένοντος αὐτὸν

το ἐπὶ δωδεκῆρον, ἵνα τοὺς ἐκθέσας τὰς ἐντυπώσεις
αὐτὸς ἀπὸ τοῦ μέγχι τοῦ Πιργίου τοξασθῶν τὸν. Ἀπὸ
τῶν ἐν λήμειν τοῦ γενομένου Μελάνδρου Ἀμράς, τοὺς
ὅσους διεκρίνομεν τὰς οἰκίας, ἀρχεται ἡ ἱστορικὴ
στρατηγικὴ ὁδὸς ἡ φέρουσα πρὸς τὴν **Περσίδα**, ἥδὲν
τὴν ποταμὴν διεκτάχῃ καὶ βασιλεῖ ἡ ὑπὸ τὸν Ἰβαν-
στῶνα φελλὰς. Ἀπὸ τὰ ἐναντίον ἡμῶν παρὰ τὴν ᾧ-
κὸν τοῦ ποταμοῦ τοῦ Φωινίκου ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Σο-
λομῶντος καὶ προμηθευθῶν χρυσὸν καὶ ἀπὸ τὰς πλη-
σίον μὲν μικρὰς λέγειται, ἀπὸ παλαιὰ ἄλλοτε ἀνοικτοῦ
Τύρος καὶ Ἀραβὸς γίνεται διὰ πηλῶν τὸν ἀνακτο-
ρῶν ἐκτίσας εἰς τὴν Φωινίκην τὰς διονύσιους ἱστο-
ρίαις πόλεις.

Αἱ ἡμέραι τῆς ἐν Ὀρειῷ διαμονῆς μας παρήλ-
θον οὕτω, ὅτε εἰς ἐκδρομὰς ἀνά τοὺς ἐρημικοὺς γηλό-
φους τοῦ, ὅτε εἰς ἐπισκοπὰς τῶν πέριξ ἀπὸ τῆν λι-
θίνην κλίμακα τοῦ κρηφάτου μας, ὅτε εἰς μελέτην
... ὅπου ἐν τῇ ἐρευρητικῇ σιάν τῆς κλειστής
πύλης τοῦ, μέχρι τοῦ ἢ σιερὴν τοῦ ἀπμοσίου μᾶς
ἀνῆγγεῖλε τὸν θερματιστὴν τῆς φορτώσεως καὶ μᾶς
ἐκάλες πρὸς ἀναρχορῆσιν. «Ἄν εἶχον τὰ ἄψφα σιμῆν
πρὸς ἀρχάματ' ὅα εἶχε νὰ μᾶς εἴπῃ ὁ σωτηρὴς
ἐκεῖνος ποτογαλλικὸς πύργος, ὁ ὅποιος ἐγνώρισε
ἐκτόπως καὶ κούρσους, καὶ ὁ ὅποιος ληρομνησκόμενος
σήμερον εἰς τὴν ἄλλοτε πλήρη ζωῆς καὶ σήμερον
ἀκατοκτοπὴν νησίδα τοῦ Ὀρειῷ εἶχει μόνους συν-
τρόπους τὰ παρήλθοντα εἰς τοὺς πόδας τοῦ κυμάτα
πρὸς τὰ παρήλθοντα ἀνῶθεν τοῦ κοράκια καὶ θαλασ-
σοπούλια...»

Εἰς τὴν Ν. Α. γωνίαν τῆς Ἀραβίας

Και τώρα πλέομεν Ν. Δ. εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ Ὁμήν καὶ ἐνθα ἀποκαρυνόμεθα διὰ πάντος τῶν περικύβητον ἀκτῶν, πλησιάζομεν πάλιν ταῖς ἀβυσσῖσι ταύταις. Κατευθυνόμεθα εἰς τὴν Μακαρίτην πρωτεύουσαν τοῦ Σουλτανάτου τοῦ Ὁμήν, πόλιν κατοικουμένην ἀπὸ 35 χιλιάδων ἀβραβὰς καὶ ἀρχιεπιστοῦ ἰουδαίου καὶ τινος ἀρμένιου. Εἶνε ἡ Μακαρίτη, το Ὑσχατ καὶ τὴν ἀρχαίαν ἡ ὁποία ἐπὶ τῆς πάντοτε ῥωσῆς περατῶν καὶ ὁρητηρίον ἐκτεταμένον εἰς καὶ ἀρχὰς ὅλων

πὺν Ἀρβάνων τοῦ δωδεκαπόλεως καὶ τῶν περὶ τὴν ἑλάνην, Περσῶν, Ἀργυνῶν, Βελουσιανῶν, Ἰνδιῶν, καὶ ἡ ὅποια περιήλθεν εἰς χεῖρας Ἀρβάνων, Περσῶν, Πορτογάλλων καὶ ἀρ' οὗ ἐξανέστη εἰς τοὺς Ἀραβὰς τοὺς Ἰμαδ Σαῖδ τοὺς Ζανζιβάρης, ἀνεκρηγῆθαι τὴν 1876 ἀνεκρήθησαν ἀραβικοὶ Σουλτανάτων ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἀγγλίας. Εἰς ἐπιβλήτων τὸ παρόντομα τῆς ἀμφιστασίτης πλείους μετὰ τερπὺ ὀφύοντα μαζύρα ἡφαίστασιγενῇ βουνῇ καὶ τὰ ἐπ' αὐτῶν σωθόμενα πορτογαλλικὰ φρούρια, ἀλλ' ἡ μακρόθεν ὁρώμενα ἐντοπισμὸν γίνεσθαι μόλις πατήσις τοῦ ἐλαφροῦ καὶ ἐλαφρηγῆς εἰς τοὺς στενοῦς, ἀκαθάρτους καὶ βίζοντας ὁρόμους τῆς, ὅπου ἐκτὸς τῶν ἰθαγενῶν, διὰ περιέρων τύπων ἀπλημμένων μέχρις ὀδόντων, διὰ ἔχειν μὲ ἰθὺς τὴν τίποτε τοῦ ἐνδιαφέροντος. Εἰς τὴν ἀγορὰν ἔχειν δὲ ἄρρη διπλα, ὀράσιος ἵππου, ἐπαρρησίου, φρούρια, ὁποῖοι λόγω τοῦ θερμότητος κλιματικῆς ὁμαζιεύων ἐνωριερον καὶ εἰνε ὀνομαστῆς ποιήσας, οἷς καὶ ἡδεῖς παντός εἶδους καὶ μεγέθους, τῶν ὀποσίου ἀλίσμων μετὰ τράτας εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Μακάστῃς ἡ ἀφθονία τῶν ἰχθύων τῆς ὅπας εἰς ἀπώστευτος. Εἰς τὴν ἀλίαν καταγίνεται το μεγλίτερον μέρος τῶν κατοίκων.

Ἄλλ' ἐκεῖνο το ποτόν ἔχει τις καὶ ἀνυπόφορη
 ριπίστρον ἀπὸ τῆς ἐπισκεψῆς τῆς Μασαχίας, εἰς ἣν
 ἀνυπόφορη θερμότητα τῆς, ἥ ὅποια καθιστῇ τὴν
 ὡλήν ἕως ἐνόνου, ὡλήν ἀμάρτυροισι ὅσοι καθαρῶς
 πνός. Ἐκ τῶν θερμῶν χωρίων τὰς ὅποιας ἐγίνοντο
 ἡ Μασαχία ἔχει εἰς το κεφάλαιον αὐτὸ τὰ πρῶτα.
 Ὅταν ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ καὶ ἔλαυνον τὰς ἐλαιο-
 τρεφὰς ἀκίτας, τὸν πρὸς τῆς πόλιν, καθιστὸν πυρ-
 ρωγῆν καὶ τὰ περὶ ἐκτὴν ὁρὰν τῆς, νομίζε τις
 ὅτι τὴν ἀτμόσφαιραν πυρπολοῦν μύδροι καὶ ἐκ ἐκεί-
 νων εἰ γέννα τὸ πυρὸς ἡ ὅποια ἀνοίγει τὰ σπλάχνα
 τῆς διὰ τὸ ταγιαχρὸν τῶν ἀνθρώπων... Παρ' οὗτα
 αὐτὰ πᾶσι ἰσχυρῶς εἰν τοῦ... κρίεται κακοί.

αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον θέντος... κλειστέα καὶ ἀνέκδοτα.
Εἰς τοιαύτας στιγμὰς, κατὰ τὸν προηγουμένον εἰς τὴν
Μασακήτην πλοῦν μου, ὅστις συνέτεται, ἐν ἀγα-
πῇ, τὸν κολληθέντα μῆνα... Ὑδῶν— μὴ προ-
σφύρι, ἐκείνῳ τῷ ὅποιον ὁ πλοῦσις τοῦ Εὐαγγελίου
ὁ φημινομένος εἰς τὰς φύλας τῆς κολλάσεως, κατὰ
ἐκείνην διὰ τὸ προμυθεῖν ὁ Λάζαρος τοῦ Παραδού-
μῃ μὴ ἄραρον τὸ δακτύλου τοῦ, ὁλαθὲν σπῆλαι
ὁρόσει διὰ τὴν καταφύγην τὴν γλῶσσάν του— μὴ
τὸν ἐξορῶν τεμάχιον... πάγον ἀπὸ ἀξιοματικῆς τῆς ἀ-
γλῆς φυλακίδος τῆς ναυλογομένης πάντοτε εἰς τὴν
λῆξιν τῆς Μασακήτης. Τὸ τεμάχιον ἐκείνῳ τῷ πάγον
ὁρανοπέπτονι βλάστην, εἶπε μεγαλύτερα εἶναι τὰ
Περσουργῶν στανῶν κοινὰ καὶ τὸ προσφῶν ἐκείνῳ
κινουμένοντα· ὅτι ἀποθάνον ἐκ φύσεως ὁδοιπόροι
ἀπλοποιεῖται μοναχὸν τὴν χιονιμένην Ἀλπεῖν. Πᾶσι
παράφαιναι φαινόμενα παρουσιάζει ἡ ζωὴ! Ἐκεῖ εἰς τὰς
Ἀλπεῖς ὁ πάγος θανατῶν τὸν ἄνθρωπον, ἐνῶ ὁ
ὁ ἄνθρωπος πεθαίνει διὰ πάγον...

Εἶνε στιγμή τοῦ καὶ αὐτοὶ οἱ πολέμοι τῶν δι-
νάνται ἐμὴν ἀποκαλύπτωσαν πρὸ τοῦ μεγάλου
τῆς κοσμοκρατίας Ἀλβίνου. Ὅπου ὅποτε τῶν ἰσο-
γυσιῶν χωριεῖς ἡ ἀγγλικὴ σημαία εἶναι καὶ παύ-
σι καὶ φυλάκισι πολεμιστῶν, τοῦ ὁποῦν ἡνῶσαν καὶ φυλά-
σι καὶ παραδειγματικὴν αὐτοπάρησιν οἱ ἔργου
στρατιώται, ἀκόμη καὶ δταν τοῦτο εἶνε εἰς μιαν ἀν-
τίστον γυναικα τῆς Σαχάρας. Οἱ Διεσπαστικοὶ καὶ ναυτι-
στοὶ ἀγγλικοὶ φυλάκισιν τῆς Μεσοποταμίας εἰνε πα-
ρὰ τῆς ἡμέρας μένοντες ἔστω καὶ ὀλίγον χρόνον εἰς
τυπρίπλιν λιμένα τῶν καὶ δικαιολογούσιν πλήρεις ἀν-
ταγγραφεῖς με λευκὴν μογαδι ἐπὶ τῶν μαζῶν κί-
τῶν τὸν περίφθονον εἰς ἀξιοσημείωτα καὶ ὀνόμα-
τα τὸν πολεμικὸν σαρκοφῶν τῶν ποδῶν εἶναι τὴν
σταθμίσαν ἐπὶ ὀνόματι, τα ὅποια ἀναγγελλοῦν
τὴν ἡμετέραν ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων εἰς τὸν λιμένα.

[illegible]

τῶν
 διὰ
 τε
 κου-
 ρῶ-
 ρος
 ῥα
 τε
 λα-
 τῶν

Π
 Ποῦ νάρθη μαθρα δάκρυα να σὲ μοιρολόγησῃ.
 Ἄπο τὰ δάκρυα τὰ πολλὰ τὰ μάτια μου στεγνέων.
 Να πὼ σὲ μαυρο σύννεφο, ψηλὰ νοῖ, δὲ μὴ
 νὰ σὲ στη μαυρὴ δάλασσα ἀγοστεύσῃ τοῦ κύμα,
 μαυρολόγησῃ τὸν ἀπὸ τοῦ ἀφάρου ποῦ θύει.
 Να πὼ σὲ μαυροπλάτωμα, τὰ δέντρα ξεριζώνε,
 σέβνε, τὰ πετρολόιθα καὶ μέσα στὴ βουή του
 πικνέτ' ἐμένα δ' λόγος μου καὶ μνήσκα καὶ στέλε.
 Ποῦ νάρθη μαθρα δάκρυα να σὲ μοιρολόγησῃ.
 Χαλεπὰ δάκρυα τὰ λύπη μου, εἶνε καὶ γὰρ στέλε.

ρ. ΠΟΛΛΑΣ

ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ Η ΜΕΤΑΨΥΧΙΚΗ ΕΙΣ ΟΛΙΓΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΟΥ ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ ΔΡΟΣ **RENE SUDRE:** «ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΝ ΜΕΤΑΨΥΧΙΚΗΝ»

Συνεζόμενα πρὸς Τηλεκινρίας. Ἐλθόμεν προ-
 γομῆμεν καὶ κατὰ τὴν Γασπαρὲν «ὅν ἔχομεν συνέ-
 ρησιν καὶ κατευθύνσεως πρὸς ἐγκολοπίαν εἰς τὸ ρε-
 νιδεῖν διὰ περὶ αὐτὴν κλίσην χωρὶς γὰρ ἔχομεν
 οἰοφάνειαν.» Ἐάν θέοι κινεῖται καὶ μέρος τῆν πο-
 δὴν πόσων ἢ ὁλοῦν τῆς Γασπαρὲν ἀγνοῦσιν, δὴ
 ὅλοια κατεδιείχθη ὁμοῦ ἐκ τῶν περὶ αὐτὴν τῶν
 ἐπιστημονικῶν ἐργαστηρίων.

[illegible][illegible][illegible]

ἀνελθούσης τῆς ἐξουσιοδοτημένης. Ἡ Ἐσα-
ρία καὶ καμάρη ἀρίστον, ἀπερρώσθη: «*Al-
lo auto barai*! Μετὰ τὴν ἑστία σφύρη ἐ-
λθόν τοι ἀποτίμωκα τὸν πέντε δακτύλιον της.
ὁμοῦ γενετόν ὁλοκαίω κατόπε εἰς μάζαν
προσέβηται τῆς Ἐσαρίας, ἣ ὥσπερ τὸν πα-
ντοῦν τὸν γραβελόν. Ἡ φούστα τῆς προσ-
εῖ ἐνός ἀντικειμένου, τοῦ ὁποῖου ἐνυλλαι-
μαζ ἐνός ἀνα χεῖς εἰς σχηματισμὸν ὥσπερ
ἡ φούστα. Ἡ φούστα εἰς ἐπεκτατισμὸν αὐτοῦ κα-
τακομμίσθη σὺ φόδρα, γύρω σὺ ποδὶ τοῦ
ποῦ, τοῦ ὁποῖου ἐπρόκειτο να σηκώσῃ.

[illegible]

τας χείρας τους κάποια αραρκά κλω-
 της της εις διευδυνήν ούσιν·
 την ηγασίαν να γίνισθουν επί του εδά-
 τος τήν αναστοργήν·
 ενήπιθη εις Βορρά από τον Μάζον·
 από του αυτόν μένισμα με την ιδίαν επι-
 ευσάρια εδοκίμας μίαν αίσθησιν πύχυν-
 της απονδολικής της στήλης και μηρυ-
 άκρη των δακτύλων της στην στιγμή
 ολάν δόκας της πλαστικής αναυλίου
 τας στεράς
 αλλά σικτα
 είχαν σχήμα
 στρογγύ-
 ρον» συνοδ-
 σματος και
 εκ μέρους το
 από το δερμ
 από λοζυαν
 Τη συν-

[illegible]

καὶ παρ' ὅτι οὐκ ἐπὶ τῷ ὄφθελμῳ τῶν κλειστῶν τοῦ
 πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ὁρατοῦ ἐξέτελλε ἀντικείμενα τῶν
 ὁρῶν τὸ σχῆμα καθὼς ὁσολοκὸν τὴν ἀντίφωτον
 ὁρατοῦ, ἔνα κυλινδρὸν καθόλου ὅλῳ καὶ
 ἡμισφ. Ἀντιφώτων δὲ τὸ μνῆμονι τὸ ὅπσιον
 εἰς τὰς δύο τοῖς τὸν ἀντικείμενός τις μικρὰν ἀπό-
 στελλοῦν ἐκαστοῦρον τὸν ἀντικείμενον. Πολυπράξιον
 ὡς ἐπεβαρύνον τὴν πραγματικότητά τοῦ φαι-
 νομένου. Ἡ φωτεινὴ λάμψις τοῦ μαρτυροῦν δέκτορος
 τῶν ἀντιφώτων καὶ τὰ ἀντικείμενα ἐπ' αὐτοῖς
 ὅσους ἐὰν τὸ μνῆμονι ἐπιδρομώμετο καὶ προπα-
 ρέσει τὸν ὁρατοῦ ἀντιφώτων ἐν κυρίῳ κλεισθῶν.
 Ἡ φωτεινὴ λάμψις ἀντιφώτων καὶ ἀντικείμενον
 ὁρατοῦ ἔνα ψυχρὸν φῶς καὶ τὴν ἐπαρτήν
 τῶν κλειστῶν. Ὅσαυτὰ εἰς τὸ πᾶν τῶν
 ὁρῶν ἡ φωτεινὴ ἀντιφώτων ἐκ πληροῦ κινεῖται
 ἐν ἐκλεισθῶν ἀντιφώτων ἐκ πληροῦ κινεῖται
 καὶ πάλιν πάλιν. Τὸ μνῆμονι δὲν ὁρῶν τὸ πᾶν
 ἀντικείμενον τὰ ὅσαυτὰ τὰ ὅπσιον ἐπὶ τὸν πᾶν
 ὅσους μία φωτεινὴ κυλινδρὸν καὶ ἡμισφ. ἐκ
 ἐπιδρομῶν.

[illegible]

Νότιζαν και επεξεργάζονταν τελείως. *Η ανήλικη ποσειδωνία μικρόν αντικείμενον παντός σχήματος έδειξε τήν έκτοκτονία από τών χειρών των δύο δοσμευ κλωστούν πορα από τειπτόν αι ίσποια έκρύπτουν τήν αντίκλιμα έλλοτε δια πόνης της μηχανικής αυτών διατάξεος και έλλοτε προσκολλώμενη εις αυτά δια τειπτότατην άνηνθή από τής κλωστας σχηματισμέ νας τρήσεων. *Η ίδια σφαίρα μετεκίνηθη κάτω από τήν ποττήν το όποιον τήν έκάλυπτε, πράγμα το όποιον περβαίνον τήν αι έκτινες* ήσαν επεκτείναι με περ βόης και με κυρτότητα ύψη στην σφαίραν πείν στην στεγνή. Είσις άγροφία της της μεσθής των φωτογραφιών, διαι οι κλωσται αιταί αι έκτελτασται ζώνον πολύ άκανόνως όλην και φαί νται να διακόπτονται κατά διαστήματα και να γί νται νεφελώσεις.

τα μακρά καὶ λεπτομερῆ περάσματα τοῦ Κρό-
νου, καὶ γενόμενα διὰ τῆς δεσποτικῆς Coligigen-
τίας. Ἡ ἀντικειμενικὸν τὸν μηχανισμόν τῆς τηλε-
σκόπῃ διὰ τὸν φωτογράφον, τὸν φανοειδὲς ἐπι-
φάνειαν, τῆς πλάστιγγος, τῆς φωτογραφικῆς μη-
χάνης καὶ τοῦ δυναμομέτρου. Ἰσοῦ
ἀπὸ τὰ θεμελιώδη περάσματα τοῦ Κρόνου
ἐκτενέστερον καθάτις εἰς μακρὰ κλίμακα τοποθετη-
θεὶς ἐντοπίζει. Ἡ γράφει· ἡ ὅποια πρόκειται να
προσθῇ εἰς τὸ μέσον τοῦ κύκλου τοῦ σχήμα-
τος ἀπὸ τῶν παρεννοουμένων καὶ εἰς ἀποστα-
σεῖς μέτρον ἀπὸ τὸ μέτρον, ἀπὸστατον τὴν
ἐκκεντρον ἐκ τῶν ποτερόν αὐτοῦ ἰσοδοῦναι
παύσαι αὐτοῦ τὴν διεκδίκησιν εἰς τὸ μέτρον.
Ἐκταὶ ἀπὸ τὸν Κρόνον, να ἐννοῇ ὅτι ἡ γράφει·
να κρατηθῇ τὸν ἀέρα. Τὴν στιγμήν αὐτήν το-
ῦς τὸ μέτρον ἀεζῇ διὰ τὸ βάρος τῆς πρε-
σῆς. Ὅχι ὅμως ἐπὶ τοῦ. Ὁ μέσος ὅμως ἐνός με-
τῶν ἀριθμῶν δοκιμῶν ἀποκαλύπτει ἐλλείμματα τοῖς
οἷς ἐκαστὸν. Ἐν πεισθῇ ἡ ἀντιμετωπία ἐλλείμματα
κατὰ τῆς ἐντοπίας δεξιότητος βάρος εἰς πλεονάν-
της τῆς δοκιμῆς πεισθῆς. Ἡ ἀντίστασις τὴν
ν δοκιμῇ αὐτῇ πῶς εἰς ἐλαστικὴν, πῶς ἡ
ῆς να ἐνδοκῇ εἰς ἐλαστικὴν προεκκαταλίσ-
σιν πεπαισμένην δύναμις. Ἡ ἀντίστασις οὐκ αὐτῇ
ἐγγράφῃ καὶ ἡ πεισθῇ ἐν κατασθένει παρὰ να
να ταλανισθῇ ἡ γράφει· ναυον, χωρίς να δύ-
ναμις τὴν ταλάνισιν. Ἐὰν ὁδῶν καὶ τὴν γρά-
φει· τὸ μέτρον τοῦ μέτρου ἡ ἀντίστασις ἀπὸ
τῶν καμίων ἐλαστικότητος εἰς αὐτὴν ἐντο-
πίζει. Ὁ Κρόνος ἀντικειμενικῶς εἰς αὐτὴν ἐντο-

ὁ Κροίστος συνέλαβεν σὺν ἀρχῇ διὰ τὴν ἀνυπόθετον ἀπὸ τῶν αἰδῶν «ψυχικὴν μορφήν» μὴ σὺν τῷ νῆτοντι καὶ ἵσταντι μὴ αὐτοῦ. Καὶ συνέλαβεν διὰ τὸ μοχλὸς ἀδύνατον καὶ σπριζέται ἐπὶ τοῦ πατοῦματος. Ἐξολοθὶς δαδωμένος, μὴ τὸ γένος, μὴ μίαν τὴν ἀδύνατον, μὴ τὸ μακροτέρου, μὴ μίαν πλάνα φιλαλήθην ἡλεκτορικὴν κωδωνὸν, τὸ διστάζειν τῆς τραπέζης καθ' ὃν χρόνον αὐτὴ ἐνδυναμώσεται. Πότες δὲν ἀπεκλίνον τίποτε τοῦ ἐν. Καὶ εἰσὶν ὁμογενεὶς τὰς ἀκρίτας τοῦ πρὸς ἐκείνους. Ἡγερένδους μετὰ τοῦ νῆτοντι ἀνυπόθετον τραπέζης διαφορά σφίματα. Τὸ ἐν διστάζεται ἀποκρίσεις καὶ ἡ τραπέζα ἀσκαλὶ οὐκ ἔσται αὐτοῦ, ἀλλὰ ἀποκρίσεις ἀσκαλὶ, οὐδὲν καὶ ἀνυπόθετῃ τῇ τραπέζῃ ἐκ νῆτον ἀποκρίσεις κενδρὸν τοῦ ἀποκρίνεντον ἀσκαλὶ πρὸς τὸν διὰ ἰσχυρὰ ἐνανθὺα προσκολλημένων τὸν ὁμοιονομητικὸν ἀπὸ τῆν διστακτικὴν τοῦ νῆτοντι, προσκομίζοντες ἀπὸς τὸν ἀποκρίσεις ἐπιδωκίματα. Ὁ Κροίστος τὸ τραπέζαται. Μεταγερσθὲν πλὴν τραπεζαμένης, πόθεν ἡγερέται οὐκ ἐκείνην μὴ τοῦ μοχλοῦ, τὸ σφῆμα τοῦ νῆτοντι μετὰ τοῦ τοῦ τραπέζηντον ἐπὶ τῆς ἀσκαλὶς, ταπεινωθὲν πρὸς τὸ ἐμῶς. Τελείως δὲν δεικνύει τῆς ἑσχαλῆς, ἐπὶ τοῦ βάρος τῆς δὲν ἀνυπόθετον ἀσκαλὶςτον ἐπὶ τοῦ νῆτοντι. ὁμοιονομητικὸν καὶ ἐκείνη ἀπὸ τῶν σημείων τοῦ πρὸς ἄλλους. Ἡ ἑσχαλὶςτον τοῦ ἀποκρίσεις νῆτοντι καὶ δυναμίζοντον ὁδεῖται τὴν αὐτὴν πλεον ἐπὶ τοῦ ἀποκρίσεις. Εἰς τὴν τραπεζαμένην ἐπὶ τῶν βάρος 16 ἀκρίων κατὰ πλεονίαν Collegen δὲν ἐδοκίμασαν καμψὰν περὶ τὸν πρὸς τὸν ἀποκρίσεις πλεονίαν ἀποκρίσεις διὰ τὴν ἀποκρίσεις πλεονίαν τοῦ ἐν καταλήγει σφῆμα τῆς ἀπὸς ἀποκρίσεις καὶ τὸ σφῆμα τῆς ἀποκρίσεις πλεονίαν. Ἀμῶς τότε ἡ ἀποκρίσεις ἀποκρίσεις ἀποκρίσεις φαίνεται σπριζέται τοῦ πρὸς τὸν ἀποκρίσεις. «Οἱ ἀποκρίσεις» ἡ πλεονίαν ἡ ἀποκρίσεις μεταληγὴν πρὸς τὸν νῆτοντι ἐκείνην διὰ τὴν ἀποκρίσεις ἀποκρίσεις τῆς ἀποκρίσεις. Τῆς αὐτῆς πρὸς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐκείνη τῆς ἐξουσίαν τραπεζῆς μὴ μίαν

“Ο,τι ἔκαμεν ἡ σχολὴ τῶν τοπιογρά-
φων τοῦ Φοντεναμπλώ τὸν 19^{ον} αἰῶνα,
διὰ τὰ δένδρα, ὁ Κουρμπέ καὶ ὁ Μα-
νέ τὸ ἐφήρμοσαν εἰς τὴν ζωγραφικὴν
τῶν σκηνῶν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

“Ο,τι ἔκαμεν ἡ σχολὴ τῶν τοπιογρά-
φων τοῦ Φοντεναμπλώ τὸν 10^{ον} αἰῶνα,
διὰ τὰ δένδρα, ὁ Κουρμπέ καὶ ὁ Μα-
νὲ τὸ ἐφήρμοσαν εἰς τὴν ζωγραφικὴν
τῶν σκηνῶν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Μία αντίδρασις κατά τον κλασικισµόν γεννᾶται πάντοτε ἐναντίον του, ὅταν, ὠθῶν εἰς τὰ ἔσχατα τὴν κλασικὴν ἀντίληψιν τῆς ἀκαδηµαϊκῆς σπουδῆς, ἐξηραίνει τὴν τέχνην, ἀραιεῖται ἀπὸ αὐτὴν τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀλήθειαν καὶ καθιστᾷ σοφά, ἀλλὰ καὶ σχολαστικὰ κάποτε τὰ δημιουργήµατά του. Ὁ Κουρµπέ ἔδειξεν εἰς τὸν Μανὲ τὸν δρόµον τῆς ἀληθείας, ἀνένανυ πηγῆς τῆς τέχνης. Καὶ ὁ Μανὲ ὑπερέβαλε τὸν διδάσκαλον καὶ ἔδωκε τόσην ἔκτασιν εἰς τὰς νέας ιδέας, ὥστε νὰ γίνῃ πρόδροµος μιᾶς νέας ἀναδηµιουργίας τῆς τέχνης.

Ὁ Μανὲς ἐγεννήθη εἰς τὸ Παρίσι ἀπὸ οἰκογένειαν εὐπόρων ἀξιωματιῶν χωρὶς κατὰ τὸ 1832. Μαζὺ μὲ τὰς πρότας σπουδὰς του ἐλάβεν μαθηματικὴν ζωγραφικὴν ἀπὸ ἑνα θείου του, ἀξιωματικὸν διὰ τὸ μηχανικὸν καὶ ἐρασιτέχνην ὕδατογράφον. Τὰ πρῶτα αὐτὰ μαθηματα του ἄνοιξαν τὴν ὁρεῖν διὰ τὴν τέχνην καὶ ἠρῆνευε νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὰς οἰκογενειακάς ἀξιιώσεις καὶ νὰ προετοιμασθῇ διὰ νὰ γίνῃ καλὸς ὑπὸ ἀλλήλους, κληρονόμος τῆς πατρικῆς σειράς. Ἡ ἀνυποταξία του αὐτῇ τῇ ἐξαμε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πατρικὴν τοῦ οἰκίαν, νὰ ἐπιβιβασθῇ εἰς ἕνα πλοῖον ὡς ἀπλοῦς ναυτοπαις καὶ νὰ ταξιδεύῃ μακρὰ, μέχρι Βραζιλίας.

μανοῦ, μέχρι θρακίας.
 "Ὅταν ἐπέστρεψεν, ἐπέδοθ' ἡ πλέ-
 εις τὴν σπουδὴν τῆς τέχνης, ἐταξί-
 σεν εἰς τὴν Ὀλλανδίαν καὶ τὴν Ἰ-
 λλίαν καὶ μετ' ὀλίγον ἤρχισε παρουσι-
 αζεῖν ἐν τῷ τοῦ ἡτο γυμνασίῳ στὰ χορτάρια
 ἔγινε δόρυβος γύρω ἀπὸ τὸν νεωτε-
 ρισμὸν πῶς ἐξοργάσκει ἕνα τόσο σ-
 ῶν εἶναι ἔαπλωμένοι στὰ χορτάρια
 διπλά μιὰ γυναῖκα, ὀλόγυμνη νὰ π-
 ἤσυχαι, ὀλίγον παρέχει, ἐπαίρει τὸ ἡ-
 λαν νὰ ἀκούσουν τινθεεῖ καὶ ἔλθου-
 καὶ παρόμοιον συνέθεσε εἰς τὸ
 κριτικὸν εὑρισκαν σκάνδαλον τὸ ὅ-
 σιᾶται εἰς τοὺς πίνακάς του τὰ ἀν-
 ὤμα, χωρὶς τὰς σκιάς καὶ τὰ ἡμίφα-
 σις αὐτῆς σχεδὸν τὸν ἡκολούθησεν
 μετὰ τὸν θάνατόν του, μόλις ἔνα-
 (1883), ἀνεγνωρίσθη ὡς ἕνας ἐκ τῶν
 καὶ τῆς συγχρόνου τέχνης, ἕνας
 τῆς τέχνης καὶ πόδρομος τῶν ἐ-
 τοῦ Ρενουάρ, τοῦ Σεζάν.

τὸν Πενουάρ, τοῦ Σεζάν.
Ἡ ἐπίσημος τέχνη μὲ τὰ σα-
κάθη νέαν ἀποστολήν του. Ἡ
σήμερον εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Λο-
ματικῆν φω-
τοτυπίαν, ὁ-
μοῦ μετὰ τῆς
ἐν σμικρύνσει
προσωπο-
γραφίας τῆς
Βέρδας Με-
ρισὸ παρα-
θέτομεν εἰς
τὴν σελίδα
ταύτην), ἐγι-
γεν ἀφορμὴ
γελώτων καὶ
ἀστεϊσμώνεις
τοὺς ἀνοή-
τους ἀστοὺς
καὶ τοὺς φα-
λακροῦς διδα-
σκάλους. Πῶς
ἐτόλμοῦσεν ὁ
Μανὲ νὰ ζω-
γραφίῃ τὸ
γυμνὸ σῶμα
τῆς Ὀλυμ-
πίας, ὀλόλευ-
κο, ὀλόφωτο,
χωρὶς σκιάς,
σχεδὸν μόνον
μὲ τὸ περί-
γραμμα καὶ
δίπλα τῆς μιᾶς
τέτοια ἀντί-
θεσι, τὴν ἀρα-
πὶνα ὑπερέ-
τρια, μαύρη,
χωρὶς καμ-
μίαν ἀναλαμ-
πὴν φωτεινὴν,
ἀντίθεσιν εἰς

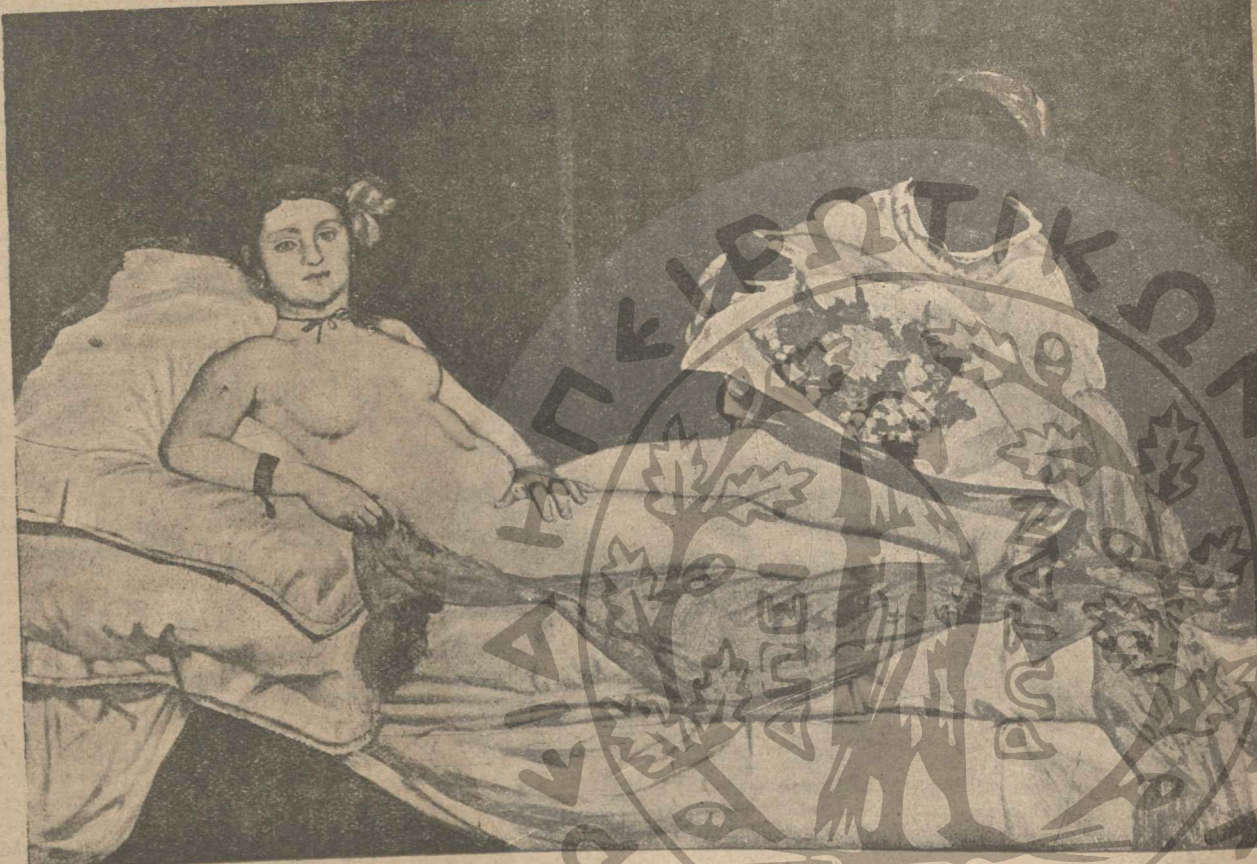
να ζητήση να κρημνίσῃ εἰδωλα ἐστράφη πρὸς ἄλλην πλευράν καὶ ὑψώσε
νέους θεοὺς.

Ἐδείξεν ὅτι μόνον τὸ θέαμα στὴν μελέτῃ τῆς φύσεως ἀρκεῖ δι' ἓνα ζωγράφον· εἰς τοὺς πίνακας τοῦ προσπαθεῖ νὰ διδῇ μίαν ἐνότητα τοῦ χρώματος καὶ τοῦ φωτός. Δὲν ἦτο διανοούμενος, δὲν ἔβαλε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς φύσεως κανένα διάμεσον. Ἐστέκετο ἀπέναντί της ἄλλως παρατηρητής, ἀλλὰ εἰλικρινής, μὴ παρασπῶμενος ἀπὸ κανένα προηγουμένου. Καὶ ἡ παρατήρησις του αὐτῇ, ἂν δὲν ἦτο πάντοτε τελεία καὶ ἀσφαλής, ἦτο λεπτὴ καὶ ἀβρὰ καὶ καθὼς εἰσέδουε μέσα εἰς τὸν πυκνὸν συμφυρῶν τῶν ἐδεῶν καὶ τῶν σχολῶν τοῦ παρελθόντος, ἂν ὑπέπεσεν εἰς τὰς πλάγας ἰδὼς ἐξερρευντοῦν, ἤνοιξεν ὅμως νέους δρόμους.

Βεβαίως ὁ κατοπινὸν τοῦ Μανὲ ἐμπρεσιονισμὸς, ἐδημιούργησε περισσότερα ἐν τοῦτοις χωρὶς νὰ τοποθετήσωμεν τὸν Μανὲ ἐν αὐτῷ καὶ χωρὶς νὰ τὸν χαρακτηρίσωμεν ὡς ἀρχηγὸν του, δυνάμεθα ὡς τὸσον ἀδυσχερῶς τὸν δώσωμεν τὸν τίτλον τοῦ προδοροῦ τῆς νέας τέχνης.

Ὁ Μανὲ ἀντὶ νὰ κλεισθῇ εἰς τὸ ἐργαστήριον, διὰ νὰ ἀποδώσῃ ἕνα ἔργον βραδείας ἐργασίας, ἐπροτίμησε νὰ ἀφήσῃ ἕνα ἔργον ζωοῦρας ἐντυπώσεως, ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν φύσιν, ἐνάντιος ἐναντιῶ, ὅπως ἔλεγον καὶ οἱ ἀρχαῖοι.

καὶ οἱ ἀρχαῖοι.
 Ὅτι κάμνει ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν, εἰς τὸ ἔργον τοῦ Μανέ, εἶναι
 ἡ ἐλευθερία τῆς ἐκτελέσεως καὶ τὸ ἀνυπόδητον τοῦ χωσπηρός του, τό-
 σον πολὺ, ὥ

ὁ Μανέ, εἶναι
 στήθος του, τό-
 σον πολύ, ὡ-
 στενομίμικα-
 νείς, ὅτι ὅλη
 αὐτὴ ἡ λεπτό-
 της τῶν τό-
 νων καὶ ἡ δια-
 φάνεια, τὸ
 παιγνίδι τοῦ
 φωτός ἐπὶ
 τῶν χρωμά-
 των, εἰναι πο-
 τέλεσμα συμ-
 πτώσεως ὅς·
 Ἄλλὰ εἶναι τό-
 σον ἐπίμονος
 καὶ τῶσον γε-
 νικὴ αὐτὴ ἡ
 ἐν τύπωσις
 τοῦ ἡχογράφου,
 εἰς τὰς
 ὀφειζομένων
 τανού σώμα-
 των καὶ τῶν
 νεκρῶν ἀντι-
 κειμένων, ὥ-
 στε μένει ὁ
 θαυμασμός
 καὶ ὁ νόμος διὰ
 τὴν ἐπίγνω-
 σιν τῆς ἐρεῦ-
 νης τοῦ καλ-
 λιτέχνου, καὶ
 τὰ ἀποτελέ-
 σματα ποῦ ἐ-
 πακολουθοῦν
 αὐτὴν τὴν ἀ-
 ποκαλυπτι-
 κὴν ἐρευναν.
 Σ. ΞΕΝΟΠΟΛΟΣ